

WOJEWODA ŁÓDZKI

PNIK-I.4131.593.2021

Łódź, 23 lipca 2021 r.

**Rada Gminy
Pabianice**

ROZSTRZYGNĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713, 1378; z 2021 r. poz. 1038), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, 784 i 922)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLVII/324/2021 Rady Gminy Pabianice z dnia 29 czerwca 2021 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów produkcyjno - usługowych w Porszewicach, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 29 czerwca 2021 r. Rada Gminy Pabianice podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 19 lipca 2021 r. W wyniku wszczętego postępowania nadzorczego udzielono wyjaśnień, w których uznano zastrzeżenia organu nadzoru za słuszne i zawnioskowano o wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze treść art. 20 ust. 2 ww. ustawy, kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁODZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePUAP: /lodzuw/skrytka
<https://www.gov.pl/web/uw-lodzki>

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie <https://www.gov.pl/web/uw-lodzki> w zakładce ochrona danych osobowych.

jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz określonej ustawą procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” należy wiązać z samym opracowaniem aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna, załączniki). Z kolei „tryb uchwalania planu”, określony w art. 17 ww. ustawy, odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów oraz organów i instytucji opiniująco – uzgadniających, w procesie planowania przestrzennego. Do kategorii „istotnych naruszeń prawa” należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku naruszenia prawa, do podjęcia czynności stosownych do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W analizowanej sprawie, zdaniem organu nadzoru, przedmiotowa uchwała jest sprzeczna z prawem, gdyż doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy; jak również zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Uszczegółowieniem tego przepisu jest treść § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587), zgodnie z którym ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać między innymi określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

W ocenie organu nadzoru, w przedmiotowym planie miejscowym nie określono szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, mając na uwadze występowanie napowietrznej linii elektroenergetycznej 15 kV, co stanowi naruszenie wskazanych wyżej przepisów prawa. Wyznaczenie w planie jedynie „pasów technologicznych”, nie jest tożsame z wyznaczeniem „strefy ochronnej” wymaganej wokół linii

elektroenergetycznej. Pas technologiczny wyznaczany jest w celu prawidłowej obsługi linii elektroenergetycznej, a strefa ochronna dla bezpieczeństwa ludzi.

Linie elektroenergetyczne niewątpliwie wchodzą w skład infrastruktury technicznej. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie definiuje pojęcia infrastruktury technicznej, natomiast w myśl art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 z późn. zm.) przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych. Umieszczenie sieci infrastruktury technicznej powoduje zaś to, że należy wyznaczyć także strefy ochronne, w granicach których wprowadza się ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenu. Dlatego też ustalenia § 12 ust. 5 pkt 2 przedmiotowej uchwały nie są, w ocenie organu nadzoru, wystarczające. Należy podkreślić, że obowiązujące przepisy prawa nie regulują wprost ograniczeń w zagospodarowaniu terenów występujących w strefach ochronnych linii elektroenergetycznych i to właśnie w planie miejscowym powinno nastąpić jednoznaczne ich wskazanie. Odwołanie się w zakresie szczegółowych warunków realizacji sieci elektroenergetycznej do przepisów odrębnych, stanowi pominięcie obligatoryjnej części regulacji planistycznych, jak również sugeruje przekazanie kompetencji w zakresie określenia zasad zagospodarowania terenu, oznaczenia wymogów realizacji takich inwestycji inwestorowi, który będzie związany jedynie wymogami przepisów odrębnych. Podkreślenia wymaga fakt, iż powyższy obowiązek dotyczy zarówno linii energetycznych projektowanych, jak i istniejących. W sytuacji bowiem, gdy linie elektroenergetyczne już istnieją, to tym bardziej przy sporządzaniu planu miejscowego, ograniczenia w zagospodarowaniu i użytkowaniu terenów, jakie wynikają w związku z wymienioną infrastrukturą, winny być w sposób jednoznaczny określone w planie miejscowym.

Obowiązujące przepisy prawa nie regulują szerokości stref ochronnych od linii elektroenergetycznych oraz ograniczeń w nich występujących, stąd też jednoznaczne ustalenie lokalizacji i szerokości stref ochronnych wraz ze wskazaniem konkretnych ograniczeń w zagospodarowaniu terenów powinno nastąpić w planie miejscowym, tym bardziej że jest to akt prawa miejscowego.

Należy mieć również na względzie, iż treść przepisów planu miejscowego wraz z innymi przepisami determinuje sposób wykonania prawa własności nieruchomości położonych w obrębie obowiązywania danego planu miejscowego. Celem ustanowienia w sposób prawidłowy strefy ochronnej, jest ochrona ludzi i mienia przed skutkami działania

linii elektroenergetycznej. Jej ustalenie wiąże się oczywiście z ograniczeniami w korzystaniu z danego terenu, w tym jego zabudowy. W przypadku strefy bowiem należy koniecznie uwzględnić przepisy regulujące kwestię ochrony przed polami elektromagnetycznymi, które określają dopuszczalne poziomy tych pól dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz miejsc dostępnych dla ludności. Zgodnie bowiem z przepisami w tym zakresie, budynki z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, nie mogą być wzniesione na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego. Tereny, na których zostają przekroczone te poziomy, stanowią strefy ochronne linii elektroenergetycznych. Dlatego też tak istotne jest właściwe uregulowanie tego zagadnienia w planie miejscowym. Powyższa problematyka została szeroko omówiona w orzecznictwie sądowoadministracyjnym np.: wyrok NSA z 14 listopada 2017 r., sygn. akt II OSK 2119/17, wyrok WSA w Opolu z 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II SA/Op 171/19.

Z kolei brak pozytywnego uzgodnienia projektu planu miejscowego przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania procedury planistycznej. Z dokumentacji planistycznej, co zostało potwierdzone w złożonych wyjaśnieniach, wynika że Łódzki Wojewódzki Konserwator Zabytków odmówił uzgodnienia projektu planu miejscowego i wskazał warunki konieczne do jego uzyskania (pismo z 26 października 2020 r. znak: WUOZ-PP.5150.414.2020.KP). Jednocześnie organ planistyczny nie wystąpił ponownie o wymagane uzgodnienie w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, co stanowi naruszenie art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Organy i instytucje wyrażające swoje opinie/uzgodnienia, pełnią pośrednią kontrolę legalności przyjmowanych w projekcie planu rozwiązań planistycznych, w granicach wyrażanych uzgodnień i opinii. Tak więc ich pozytywne stanowisko jest gwarantem przestrzegania prawa.

Dodatkowo organ nadzoru zwraca uwagę, iż w dołączonych do przedmiotowej uchwały, danych przestrzennych, stanowiących załącznik nr 4, brak jest informacji o dokumentach powiązanych z aktem planowania przestrzennego, w tym w szczególności o uchwale inicjującej procedurę. Powyższe jest wymagane na podstawie § 3 ust. 2 pkt 1 lit. k rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 26 października 2020 r. w sprawie zbiorów danych przestrzennych oraz metadanych w zakresie zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. poz. 1916). Organ planistyczny nie zawarł również w dokumentacji planistycznej, informacji dotyczącej aktualności opracowania ekofizjograficznego, co jest wymagane na podstawie art. 72 ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm.) w zw. z § 10 ust. 1 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury

w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego eliminującego z obrotu prawnego uchwałę w całości jest uzasadnione i konieczne.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90 – 434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach

w z. Wojewody Łódzkiego

**Karol Młynarczyk
I WICEWOJEWODA**

Do wiadomości:
Wójt Gminy Pabianice